



ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΥΨΗΛΟΥ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΙΘ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ, 1886.

ΑΡΙΘ. 223

Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.

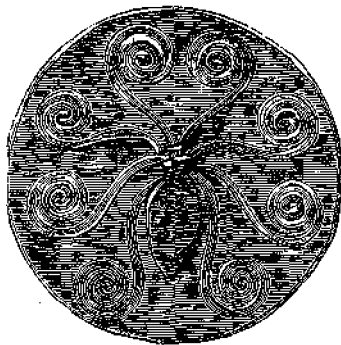
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ούδένα, πλήν τών τακτικών άνταποκριτών, στέλλεται «ή 'Εφημερίς τών Παίδων» άνευ προπληρωμής.

» » » 'Εκωτερικῶ » 2.

'Εν ὁδῶ Σταδίου ἀριθ. 39.

Μεταξύ τών άλλων θησαυρῶν τών Μυκηνῶν ἦσαν και χρυσοὶ δίσκοι, 701 τῶν ἀριθμῶν; πλῆθ. αἰώς ἐπιχειρησμένοι κατὰ διάφορα σχέδια ὡς τὰ δύο τῆς ἐνώπιόν σας εἰκόνας. Δέν φαίνεται ὅτι οἱ δίσκοι οὗτοι ἐχρηστέμευν εἰς ἄλλο τι εἰ μή εἰς στολισμὸν και προφύλαξιν τῶν νεκρῶν; διότι εὐρέθησαν πικνῶς ἐστρωμένοι και ἄνω και ὀποκάτω τῶν ἐν τῷ τρίτῳ τάφῳ λειψάνων, τὰ ὅποια ἐκτός τούτων ἐφε-



Αἰκίαις χρυσοὶ ἐκ Μυκηνῶν.

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

ρον πλῆθος κοσμημάτων χρυσῶν και λιθοκολλήτων. Ἡ τέχνη μὲ τὴν ὀποιαν εἶναι ἐπιχειρησμένοι οἱ δίσκοι εἶναι ἀληθῶς θαυμασία ἄπορον δ' εἶναι πῶς οἱ προϊστορικοὶ χρυσοχοὶ τῶν Μυκηνῶν ἐξετέπωνον τὰ ὄρατα και κανονικώτατα ταῦτα σχήματα ἐπὶ τοῦ λεπτοῦ χρυσοῦ, ἐκτός ἐάν εἶχον ἐργαλεῖα ἐπίσης λεπτά και ἐντεγνα, ὅσον τὰ ἀριστὰ ἐφευρήματα τῆς σημερινῆς μηχανικῆς.

Εὐχαριστίαι:

— Γιατί, Μητέρα στὸν Θεόν,
Ὅποταν προσευχόμεθα
Μόνον ζητοῦμεν ἀπ' Αὐτῶν
Αὐτὰ π ὃ χρειαζόμεθα;

— «Σημερινόν μας ἄρτον δός. . .»
«Ἄφες ἡμῖν. . .» και τὰ λοιπὰ,
ὡς ἐνώ τὰ δίδει ὁ Αὐτός,
Ἡμεῖς δέν λέγομεν μιλιὰ;

— Πῶς, ἀμα μᾶς χάρισις σὺ
Κανὲν παιγνίδι ἢ γλυκὸ,

Ἡμέσως θὰ μᾶς εἴπῃς—«Τί»
Δέν λέγετε «Εὐχαριστῶ»;

— Ἄσαι, Μητέρα, καὶ ὁ Θεός,
πιστεύω πῶς θὰ καρτερῆ
Νὰ 'δῆ ἀπ' τὰ παιδιὰ του ποιός
«Εὐχαριστῶ Σεο θὰ τοῦ πῆρ»

— Λοιπὸν, Μητέρα; στὸ Θεό;
Κιντὰ στὴν ἄλλη προσευχῆ;
Θὰ λέγω, «Σε εὐχαριστῶ
Ποῦ μου χαρίζεις τόσα Σὺ!»

1 M.

Η ΟΛΙΣΘΗΡΑ ΟΔΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

(Συνέχεια· ἴδε προηγ. φύλλον.)

«'Ιουλία,» εἶπεν ὁ 'Ιάκωβος, ἀφοῦ τῆς ἀπέδειξε τὸ σφάλμα τῆς, «πρέπει νὰ μοι ὑποσχεθῆς σοβαρῶς νὰ μὴ ἐνδίδῃς εἰς τὰς ἰδιοτροπίας σου αὐτάς, αἱ ὁποῖαι σὲ κάμνουν νὰ πράττῃς τὸ κακόν.»

Ἡ 'Ιουλία πολὺ συγκινημένη ἔδωκε τὴν ὑπόσχεσίν τῆς.

«Ἡξέυρεις,» ἠκολούθησε λέγων ὁ 'Ιάκωβος, «τί ἀνέγνωσα προχθές;»

«Πέ μου το, 'Ιάκωβε, καὶ θὰ τὸ ξεύρω,» ἀπεκρίθη ταπεινῶς ἡ 'Ιουλία φιλοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ 'Ιακώβου.

«Ἀνέγνωσα, ἀγαπητῆ μοι 'Ιουλία, θτι εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ζωῆς, δύο ὁδοὶ μᾶς παρουσιάζονται, ἡ μία φέρουσα εἰς τὸ καλόν, ἡ δὲ ἄλλη εἰς τὸ κακόν. Ἡ ὁδὸς τοῦ καλοῦ εἶναι ἡ ὁδὸς τοῦ καθήκοντος· εἶναι μὲν τραχέια καὶ ἀνήφορος, ἀλλ' ἐπὶ τέλους φέρει εἰς ἀσφαλὲς τέλος, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ νὰ ζῆ τις εἰρηνικῶς μετὰ τὴν συνειδησίν του καὶ νὰ μὴ πράττῃ εἰς κανένα τίποτε τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιθυμῆ νὰ πάθῃ παρ' ἄλλου. Ἡ ἄλλη ὁδὸς εἶναι πλατυτέρα, καὶ φαίνεται εὐκολωτέρα διότι εἶναι κατήφορος, ἀμα ὅμως πατήσῃ τις εἰς αὐτὴν ἐννοεῖ ὅτι εἶναι ὀλισθηρὰ ὁδὸς καὶ περιβάλλεται ἐκ τῶν δύο μερῶν ἀπὸ κρημνοῦς. Ἡξέυρεις δὲ ὅτι ἀμα γλιτθῆσῃ τις εἶναι δύσκολον νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, καὶ εἶναι κίνδυνος μήπως ἀρχίσῃ νὰ φέρῃται πρὸς τὰ κάτω ταχύτερον καὶ ταχύτερον ὀλονέν, ἕως οὗ πέσῃ καὶ βυθισθῆ εἰς τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου.»

«Πρέπει νὰ μὲ βασίσῃ, 'Ιακωβέ μου!» ἐφώναξεν ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη περιβάλλουσα τὸν 'Ιακώβον μετὰ τοὺς δύο τῆς βραχίονας. «Δὲν θέλω νὰ γλιστρήσω, δὲν θέλω νὰ πέσω εἰς τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου!»

«Πρέπει νὰ μὴ ἔχῃς ἀνάγκην κανενός,» εἶπεν ὁ 'Ιακώβος. «Πρέπει νὰ ἔχῃς θάρρος! θέλῃσιν! διότι πολλάκις θὰ ἦσαι μόνη, καὶ πρέπει τότε νὰ ἠμπορῆς νὰ κρατηθῆς μόνη.»

«Ἄλλὰ θὰ ἦσαι πάντοτε πλησίον, δὲν εἶν' ἔτσι, 'Ιακωβε;» εἶπεν ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη «δὲν θὰ μ' ἀφήσῃς ποτὲ νὰ πέσω.»

«Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἦμαι πάντοτε ἐκεῖ, ἀλλ' ὅταν δὲν εἶμαι ἐγὼ, δὲν εἶναι καλὸν νὰ ἕξεύρῃς ὅτι ἦσαι γενναία, γενναία μόνη σου ἂν καὶ ἀβοήθητος;»

«Ναί!» ἀνεφώνησεν ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη ἀναπηδῶσα. «Ναί! θὰ ἦμαι γενναία, γενναία ἀκόμη καὶ ὅταν ἦμαι μόνη! Τί πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ γείνω γενναία;»

«Πρέπει νὰ γνωρίζῃς πῶς νὰ νικῆς τὸν ἑαυτὸν σου,» εἶπεν ὁ 'Ιακώβος. «Ὅταν ἐννοήσῃς ὅτι θὰ κάμῃς τίποτε κακόν, πρέπει νὰ εἴπῃς, Ὅχι, δὲν θὰ τὸ κάμω! Καὶ τότε πρέπει νὰ ἦσαι σταθερὰ καὶ νὰ μὴ τὸ κάμῃς.»

«Ἄ, ναί! Ἄ, ναί! 'Ιακωβέ μου,» εἶπεν ἡ 'Ιουλία μετὰ συγκίνησιν «θὰ νικήσω, θὰ νικήσω τὸν ἑαυτὸν μου! θὰ ἦμαι γενναία!»

Νὰ γνωρίζῃς νὰ νικᾷς τὸν ἑαυτὸν σου! Αἱ λέξεις αὗται διεπέρασαν μέχρι βράχους τὴν καρδίαν τοῦ Ἐρρίκου, ὅστις τὰς ἤκουσε κεκρυμμένος.

«Ἐγὼ δὲν ἤξευρα νὰ νικήτῃ τὸν ἑαυτὸν μου!» ἀνεφώνησε πικρῶς, ἀμα ἀπεμακρόνη ὁ 'Ιακώβος μετὰ τὴν 'Ιουλίαν. «Καὶ τώρα εἶναι πολὺ ἀργά, πολὺ ἀργά ὥστε νὰ τὸ μαθῶ πλέον!»

Ἄ, πόσον εἶναι ἀξιολύπητοι, ἂν καὶ χιλιάκις ἔνοχοι, εἶναι ἦσαι καλόντε ἐπὶ τῆς ὀλισθηρᾶς ὁδοῦ!

Ὁ 'Ιακώβος ἔμεινεν ἀκόμη ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὸ Ἐρρίκου τὴν οἰκίαν.

Ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη δὲν ἐλητμόνησε τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποῖαν εἶχε δώσει εἰς τὸν 'Ιακώβον, καὶ πολλάκις ὁ Ἐρρίκος τὴν εἶδε νὰ τρέχῃ κατόπιν τοῦ 'Ιακώβου ὅλη γὰρὰ καὶ μειδιῶσα, καὶ νὰ τῷ φωνάζῃ θριαμβευτικῶς, «Ἐνίκησα, 'Ιακωβε! Ἐνίκησα καὶ ἄλλην μίαν ἰδιοτροπίαν μου!»

Ἄλλ' ὅμως οὐδέποτε, οὐδέποτε ἐστάθη νὰ εἴπῃ ἐνίκησα εἰς τὸν Ἐρρίκον, μ' ὅλον ὅτι αὐτὸς πολλάκις τὴν ἐπλησίασε διὰ νὰ τῆς δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν αὐτῇ. Κάτι τῆς ἔλεγεν, ὅτι τοιαύτη λέξις δὲν ἦτο κατάλληλος νὰ τὴν εἴπῃ εἰς τὸν Ἐρρίκον. Μίαν φορὰν μάλιστα, ὅταν κατὰ λάθος ἐστάθη πρὸ τοῦ Ἐρρίκου, ὡς διὰ νὰ τῷ εἴπῃ, «Ἐνίκησα καὶ ἄλλην ἰδιοτροπίαν μου,» διέκοψε τὰς λέξεις εἰς τὸ μέσον καὶ εἶπεν—

«Ἀφῆσέ με νὰ περάσω, Ἐρρίκε· ἐνόμιζα ὅτι ἦσο ὁ 'Ιακώβος!»

Ἐπὶ τέλους ὁ 'Ιακώβος ἀνεχώρησεν, ὁ δὲ Ἐρρίκος ἀπομείνας μόνος μετὰ τὴν μικρὰν τοῦ ἐξαδέλφου ἐνόησεν—ὁ Θεὸς ἕξευρει μετὰ ποῖαν λύπην καὶ στεναχωρίαν, — ὅτι καὶ αὐτὴ μόνη ἢ παρουσία τοῦ ἦτο πειρασμός καὶ ἀφορμὴ παρακοῆς εἰς τὴν 'Ιουλίαν. Χωρὶς νὰ λέγῃ λέξιν, τὸ δλέμμα του, ὡς φαίνεται, ἦτο ἱκανὸν νὰ τὴν παραινῆ εἰς τὸ κακόν. Τοιαυτοτρόπως μίαν ἑσπέραν, οἱ ὀφθαλμοὶ του περιφερόμενοι εἰς τὸ δωματίον ἐστάθησαν προσηλωμένοι εἰς τὸ πλέξιμον τῆς αἰκονόμου Ἄνας. Τοῦτο ἦτο ἀρκετὸν... Ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη παρακολούθησεν τὸ δλέμμα του, χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμήν, ἤρπασε καὶ ἀπέσυρε τὰς βελόνας ἀπὸ τὸ χειροτέχνημα τῆς Ἄνας! Ἦτο ἔργον στιγμῆς, ἀλλ' ἡ δυστοχῆς γὰρὰ ἠνγκάσθη νὰ δαπανήσῃ δύο ὀλοκλήρους ὥρας ἕως οὗ θέσῃ πάλιν τὰς βελονιάς εἰς τὴν θέσιν των. Καὶ δὲν παρεπονθή μὲν ἡ δυστοχῆς, ἀλλ' ἐδάκρυσαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, ὅταν ἐσκέφθη ὅτι ὁ ἀνεψιὸς τῆς, ὅστις ἦτο τόσον φιλάσθενος, δὲν θὰ εἶχε τὴν ἐπομένην ἡμέραν τὸν ζεστόν λαυμοδέτην, ὅπως εἶχε διορίσει ὁ ἰατρός.

Κατήντησαν ἔκτοτε πολὺ σπάνια αἱ ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁποίας ἡμικρὰ ἐξαδέλφη δὲν ὑπέπιπτεν οὕτω εἰς σφάλμα τι, καὶ ἀπηλπισμένη ἐφώναζε λυπηρῶς —

« Ἀχ! ἄς ἦτο ἐδῶ ὁ Ἰάκωβος! Θὰ ἤμην καλὴ τότε! »
 Ὁ Ἐρρίκος θὰ εἶδε δ,τι εἶχε ἂν ἠδύνατο νὰ εἶπῃ εἰς τὴν Ἰουλίαν ὅσα τῇ ἔλεγεν ὁ Ἰάκωβος. — λόγους καλοὺς καὶ ἐνθαρρυντικούς. Ἄλλὰ πῶς ἠδύνατο σίμα ἔνοχον νὰ εἶπῃ καλοὺς λόγους καὶ οὕτοι νὰ φέρουν τὸ ἀποτέλεσμά των; Πῶς καρδία δειλὴ νὰ κηρύξῃ τὴν γενναϊότητα;

Ἰπέφερε τόσας τόψεις συνειδήσεως εἰς τὴν μητρικὴν οἰκίαν, εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην. ἦτις ἦτο μάρτυς τῶν σφαλμάτων του, ὥστε ἡσθάνθη εἶδος χαρᾶς ὅτε ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς του διὰ τὸ σχολεῖον ἐπλησίαζεν. Ἐπίστευεν ὅτι ἀποχωριζόμενος ἀπὸ τοὺς οἰκίους του θὰ ἀπεχωρίζετο ἴσως καὶ ἀπὸ τῶν ἰσφειῶν του. Ἀκόμη καὶ οἱ τοῖχοι τῆς ἀγαπητῆς ἐκείνης οἰκίας, ἦτις εἶχεν ἴδει τὴν γέννησίν του, τὰ ἐφείνοντο σκοτεινοὶ καὶ στενόχωροι. (ἀκολουθεῖ.)

ΟΔΙΓΑ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ.

Ἐγνωρίζον ἄλλοτε μίαν μικρὰν κόρην, ἡ ὁποία ἐπαθύμει πολὺ νὰ ἔχῃ ἐν ζεῦγος χρυσῶν βραχιολίων. Ὁ πατὴρ της ἄλλοτε δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ τῆς τὰ ἀγοράσῃ, ἀκόμη καὶ ἂν εἶχε νομίσει καλὸν νὰ, τῆς δωρήσῃ τοιοῦτόν τι. Ἡ Λουίζα (τοῦτο ἄλλοτε δὲν εἶναι τὸ ἀληθές της ὄνομα) εἶχε διδαχθῆ, ὅτι ὁ Θεὸς εἰσακούει τὴν προσευχὴν τῶν ἀνθρώπων, ὅταν ζητοῦν παρ' αὐτοῦ μὲ ὄλην τὴν καρδίαν των ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦν, ὥστε καὶ αὐτὴ ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Θεὸν τὰ βραχιόλια, τὰ ὁποία τόσον ἐπεθύμει.

Προσηύχετο λοιπὸν καθ' ἑκάστην ἐξ ὅλης τῆς καρδίας της, ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν της ἔστειλε τὰ χρυσᾶ βραχιόλια. Ἐτῆ παρήλθον καὶ ἡ Λουίζα ὑπανδρεύθη κύριον μὲ ἀρκετὰ χρήματα, ὥστε ὥρα εἶχε ὄχι μόνον χρυσᾶ βραχιόλια, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα σιελίδια, δὲν πιστεύει ὅμως ὅτι θεωρεῖ τοῦτο ἀποτέλεσμα τῆς προσευχῆς της, διότι τώρα ἐννοεῖ καλλίτερον τὴν χρησιμότητα καὶ τὴν φύσιν τῆς προσευχῆς.

« Ὅταν οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸν ἠρώτησαν πῶς νὰ προσεύχωνται, αὐτὸς τοὺς ἐδίδαξε τὴν Κυριακὴν λεγομένην προσευχὴν, τὸ Πάτερ ἡμῶν, εἰς τὴν ὁποίαν μεταξὺ ἄλλων ζητεῖται ἀπὸ τὸν Θεὸν ὁ ἐπιούσιος ἄρτος. Τοῦτο δε σημαίνει ὄχι μόνον τὴν τροφήν, ἀλλὰ πᾶν δ,τι εἶναι χρήσιμον καὶ ἀναγκαιὸν εἰς τὴν καθμερινὴν ζωὴν. Ἄλλ' ὁ Κύριος προσέταξεν ἐπίσης νὰ ζητῶμεν πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ καὶ ὑπόσχεται τοῦτο, δ,τι πράττωμεν

νὰ προσθέσῃ ὅλα τὰ λοιπὰ εἰς ἡμᾶς. Τοῦτο λοιπὸν δεῖκνύει, ὅτι πρέπει νὰ ἐπιθυμῶμεν καὶ νὰ ζητῶμεν περισσότερο τὰ πνευματικὰ καλὰ, παρὰ τὰ ὕλικὰ ἀγαθὰ. Ἐὰν ἡ Λουίζα εἶχε ζητήσῃ τὸ χάρισμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ Ἀπόστολος ὀνομάζει «στολισμὸν πραέος καὶ ἡσυχίου πνεύματος,» ὁ Θεὸς θὰ εἰσέκουε τὴν προσευχὴν της καὶ θὰ τῆς ἐχαρίζεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐζητεῖ. Τὰ περιττὰ καὶ ἄχρηστα πράγματα δὲν εἶναι νόμιμα ἀντικείμενα τῆς προσευχῆς, ἀλλὰ τὰ πράγματα τὰ ὁποία συντείνουν εἰς τὴν ἐνίσχυσιν καὶ μόρφωσιν τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς καρδίας ἄς ἡμεῖς δὲ παραβέβηται ὅτι δεῖν ζητοῦμεν τὰ τοιαῦτα, τὴν συγχώρησιν δὲ τῶν ἁμαρτημάτων, δύναμιν νὰ ἀνισταθῶμεν εἰς τὸν πειρασμὸν, θάρρος εἰς τὸ νὰ πράττωμεν τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀγάπην ἢ πίστιν εἰς τὸν Θεὸν, θὰ ἀπολαύσωμεν τὴν αἰτησίαν μας.

Ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Θεοῦ ἀποβλέπει τὰ παιδιὰ ὡς καὶ τοὺς ἡλικιωμένους. « Ἐὰν ζητήσετέ τι κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ θέλει σᾶς δώσει αὐτό. » Τὰ χρυσᾶ βραχιόλια καὶ τὰ τοιαῦτα δὲν εἶναι συνήθως σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν δίδονται εἰς ἐκεῖνους, οἵτινες τὰ ζητοῦν, εἶναι ἅμως πάντοτε σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα αὐτοῦ τὸ νὰ ζητήσῃ τις τὰ χαρίσματα τοῦ Πνεύματος, καὶ ὡς ἂν τὰ ζητοῦμεν ὁ Θεὸς μᾶς τὰ δίδει.

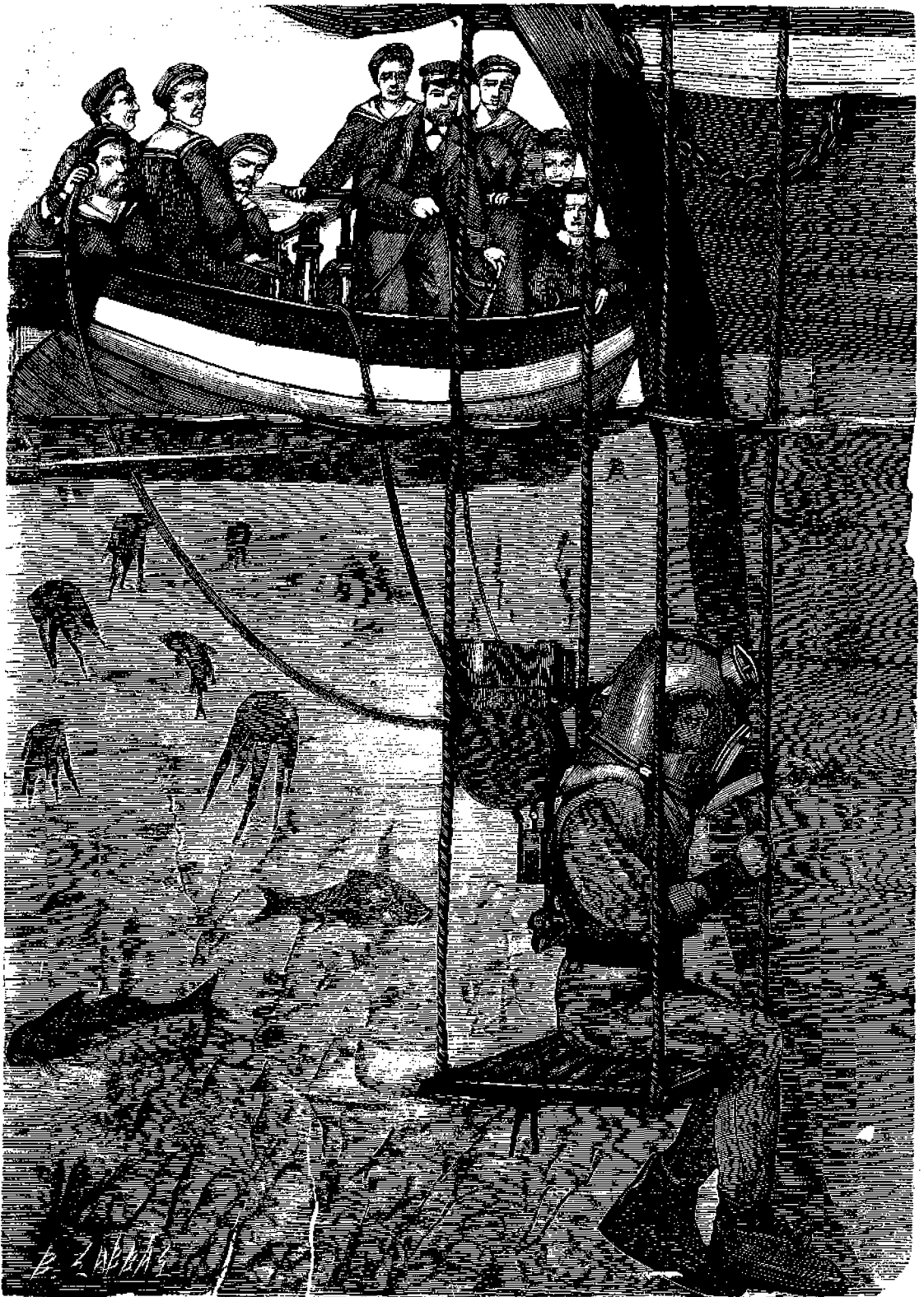
Ὑδερμία προσευχῆ μένει χωρὶς νὰ εἰσακουσθῆ. Πιθανὸν νὰ μὴ κἀμῃ κατὰ τὴν αἰτησίαν ἐνὸς ἀνθρώπου ὁ Θεὸς, νὰ μὴ τῷ δώσῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ζητεῖ. τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει καὶ ὅτι δὲν εἰσέκουσθῃ ἡ αἰτησίς του κατὰ τρόπον πλέον συμφέροντα καὶ καλλίον δι' αὐτὸν, ἂν καὶ ὁ ἴδιος δὲν το ἐννοεῖ.

Ὁ Θεὸς δὲν μας δίδει πάντοτε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ζητοῦμεν, διότι νὰ γνωρίζῃ, ὅτι δὲν εἶναι διὰ τὸ καλὸν μας νὰ τὸ ἔχωμεν. Ἡ μᾶς δίδει ἄλλο τι ἀντὶ αὐτοῦ, —πράγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἦναι καλλίτερον καὶ συμφερότερον εἰς ἡμᾶς παρ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐζητήσαμεν.

Ἐλπίζω ὅτι πάντες οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώστριαι συνειθίζουσιν νὰ προσεύχωνται κατ' ἰδίαν καὶ νὰ ζητοῦν εἰς τὸ ὄνομα καὶ διὰ χάριν τοῦ Χριστοῦ τὰς εὐλογίας, τῶν ὁποίων ἔχουσιν ἀνάγκην ἔτι δὲ δυνάμιν ἐκτελεῖν τὰ καθήκοντά των, καὶ νὰ ἀντιστεκωνται εἰς τοὺς πειρασμοὺς, καὶ χάριν ὅπως προσδεύωσιν εἰς τὴν ἀληθῆ εὐσέδειαν. Τοιαύτας προσευχὰς ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ νὰ ἀκούῃ καὶ εἰσακούῃ πάντοτε

Ἀὐτῆς ἐπισκευάζων πλοῦτον.

Τὸ σκᾶφᾶνδρον, ἦτοι ἡ καταδυτικὴ στολὴ εἶναι μέγα εὐεργέτημα εἰς τοὺς δύτας, ὅτι ὄχι



Δύτης ἐν καταδυτικῇ στολῇ ἐπισκευαζων πλοῖον.

μόνον διευκολύνει τὴν ἐργασίαν των, εἴτε ἀλιευτικὴ εἶναι, εἴτε ἄλλη τις, ἀλλὰ καὶ τοὺς προφυλάττει ἀπὸ πάντας τοὺς κινδύνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἄλλοτε ἦσαν ἐκτεθειμένοι.

Ὡς βλέπεται ἐκ τῆς προκειμένης εἰκόνας, τὸ ὕδωρ ἀποκλείεται ἐντελῶς ἀπὸ πᾶν μέρος τοῦ σώματος,

τοῦ ἡλίου εἶναι ἀρκετὸν, ἀλλ' ὅταν κατέρχεται εἰς μεγάλη βλάβη, λαμβάνει φανὸν ἠλεκτρικὸν, ὅστις τῷ δίδει ἄπλετον φῶς. Ἄλλοτε οἱ δῦται συνενοῦντο μὲ τὸν ἄνω διὰ μέσου σχοινίου, τὸ ὅποιον ἔσωρον ἅπαξ μὲν. ὅταν ἤθελον περισσώτερον ἀέρα, τρίς ὅταν ἐσήμερινον ἀνάβασιν, κτλ. Τοῦτο ὁμοῦς ἀντικατέστησε



·Η εὐχὴ τοῦ καλοῦ ἱεροκλήρουκος.

πλήρες δὲ ρεῦμα ἀέρος κυκλοφορεῖ ἐντὸς τῆς περικεφαλαίας, ἀνανεούμενον ἀκαταπαύστως ἀνωθεν διὰ μηχανῆς, τὴν ὅποιαν κινεῖν ἀδιακόπως οἱ ἐν τῇ λέμβῳ. Οἱ δάκτυλοι δισκοὶ εἰς τὸ πρόσθιον μέρος τῆς περικεφαλαίας ἐπιτρέπουν εἰς τὸν δῦτην νὰ βλέπη καθ' ἑλας τὰς διευθύνσεις. Ὅταν ἐργάζεται εἰς μικρὸν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, τὸ φῶς

τὸ τηλέφωνον, ὥστε τὰ ἄρτι συνδιαλέγονται ὡς νὰ ἦσαν ὁμοῦ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

Η ΕΓΓΩΝΗ ΤΟΥ ΚΡΑΝΔΟΚ.

Ἐξ ἄλλοτε εἰς τὴν Κομμερβλάνδην τῆς Ἀγγλίας ἐπὶ Καρόλου Β'. εὐσεβῆς τις ἱεροκλήριε ὀνομαζόμενος

Ρόζερ, δστις, επειδή ἐκήρυττε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὸν λαόν, κατεδιώκετο ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ τῆς ἐπαρχίας σὶρ Ριχάρδου Κράνδοκ. ὦμου και ἀνελευθέρου ἀνθρώπου, δστις ἐναντιοῦτο εἰς ὅτι καλὸν καὶ θρησκευτικόν. Ὁ Ρόζερ, δὲ και ἤξευρεν ὅτι ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Κράνδοκ, δὲν ἔπαυε κηρύττων, διότι ἐπρωτίμα νὰ χάσῃ τὰ πάντα μᾶλλον παρὰ νὰ παραμείνῃ τὸ ἱερόν του καθήκον. Ἐπὶ τέλους ὁ Κράνδοκ ἐνοήσας ὅτι με τὰς ἀπειλὰς δὲν κατώρθωνε τίποτε, ἔστειλε και συνέλαβε τὸν ἱεροκήρυκα και τοὺς πιστοτέρους του φίλους και τοὺς ἔφραεν εἰς τὸ μέγαρόν του.

Ἐνῶ οἱ αἰχμάλωτοι ἐκάθηντο εἰς ἓνα ἀντιθάλαμον, περιμένοντες ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν τὴν καταδίκην των, εἰσῆλθεν ἐκεῖ ἡ μικρὰ ἐγγονὴ τοῦ σὶρ Ριχάρδου, κοράσιον ἕξ ἔως ἑπτὰ ἐτῶν, και τοὺς παρετήρει με περιέργειαν. Ὁ Ρόζερ, δστις ἠγάπα πολὺ τὰ παιδιὰ, λαβὼν αὐτὴν ἐπὶ τῶν γονάτων του ἤρχισε νὰ συνομιλῇ με αὐτὴν, ἐκεῖνη δὲ ἐνθαρρυνθεῖσα τὸν ἐρώτησε, Διατί ἤλθετε ἐδῶ;

«Ὁ πάππος σου μᾶς ἔφερεν ἐδῶ, κόρη μου,» ἀπεκρίθη ὁ καλὸς ἱερεὺς, «και πιστεύω ὅτι σκοπεῖ νὰ μᾶς στείλῃ ὀλους εἰς τὴν φυλακὴν!»

«Και διατί; Τί ἐκαίματε?»

«Τίποτε ἄλλο, εἰμὴ ὅτι ἐγὼ μὲν κηρύττω τὸ Εὐαγγέλιον, οἱ κύριοι οὗτοι δὲ ἐρχονται και με ἀκούουν. Πιστεύω δὲ ὅτι τὴν στιγμήν αὐτὴν ὁ πάππος σου γράφει τὴν διαταγὴν τῆς φυλακιστικῆς μας.»

Τὸ κοράσιον ἄμα ἤκουσε τοῦτο, ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὰ γόνατα τοῦ Ρόζερ και ἔτρεξεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ πάππου της, φωνάζουσα:

«Παπποῦ, παπποῦ! Τί θὰ κάμῃς τὸν καλὸν γέροντα, ὁ ὁποῖος κάθηται ἀπ' ἔξω?»

«Αὐτὸ δὲν εἶναι ἰδικὴ σου δουλειά,» ἀπεκρίθη ὁ σκληρὸς διοικητὴς — «Κάμε μου τὴν χάριν νὰ με δεῖξῃς τὴν βίχην σου!»

«Αὐτὸς μοῦ εἶπεν ὅτι θὰ τὸν στείλῃς εἰς τὴν φυλακὴν,» εἶπεν ἡ μικρὰ, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ πάππου της. «Ἄν τὸ κάμῃς ἤξευρε ὅτι ἐγὼ θὰ πέσω εἰς τὴν λίμνην νὰ πνιγῶ. Μ' ἀκούεις;»

Ὁ τρόπος τοῦ κορασίου ἦτο τόσο ἀποφασιστικὸς, ὥστε ὁ πάππος της, δστις τὴν ἐλάτρευεν, ἐκλονίσθη. Ἐσηκώθη, ἔλαβε τὸ ἔγγραφον εἰς τὴν μίαν χεῖρα και τὴν ἐγγονὴν διὰ τῆς ἄλλης και εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

«Εἶχον γράφει τὴν διαταγὴν τῆς φυλακιστικῆς σας,» εἶπεν εἰς τὸν Ρόζερ και τοὺς φίλους του «Εἰσθε ἄξιοι νὰ ὑπάγητε εἰς τὴν φυλακὴν. Ἄλλὰ κατὰ παραίτησιν τῆς ἐγγονῆς μου ὡς ἀφίνω ἐλευθέρους!»

Ὁ Ρόζερ τότε πλησιάσας, ἔθεσε τὴν χεῖρά του ἐπὶ

τῆς κεφαλῆς τοῦ κορασίου, και με δαφθαλοὺς ὕψωμένους πρὸς τὸν οὐρανὸν εἶπεν, «Ὁ Κύριος, τοῦ ὁποίου τὸ Εὐαγγέλιον διηγήσασθε σήμερον, νὰ σὲ εὐλογῆσῃ εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, εἰς τὸν θάνατον και εἰς τὴν αἰωνιότητα!»

Ἡ δέησις τοῦ καλοῦ γέροντος εἰσηκούσθη πολλὰ ἔτη μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ἡ ἐγγονὴ τοῦ Κράνδοκ ἐμεγάλωσεν, ἀμέριμος περὶ θρησκείας, ἕως οὗ μία ἀσθένεια τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν κλίνην. Ὁ ἱατρὸς, τὸν ὁποῖον προσεκάλεσεν, ἦτο ἀνθρωπος εὐσεβῆς, παρατηρήσας, δ' ὅτι ἡ νέα ἐφαίνετο πλέον καταβεβλημένη παρ' ὅσον ἀπῆται ἡ ἀσθένεια, τὴν ἠρώτησε ἐμπιστευτικῶς, ἂν τὴν ἐτάραττεν ἄλλη τις αἰτία.

Αὕτη ἀπεκρίθη ὅτι εἶχε μεγίστην ψυχικὴν ταραχὴν, και τὸν παρακάλεσε νὰ τῆς εὖρη θεραπείαν, ἂν ἦδύνατο.

— «Γνωρίζω ἐν βιβλίον,» εἶπεν ὁ ἱατρὸς, «τὸ ὁποῖον δόναται νὰ σὲ ἀνακουφίσῃ.»

— «Ἄχ! ἱατρέ μου,» εἶπεν ἡ ἀσθενής. «Δὲν ὑπάρχει βιβλίον, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἀνέγνωσα, ἀλλ' ἴσως ἡ καρδιά μου μένει κενή. Ἀγόρασέ μου ἐν τούτοις τὸ βιβλίον τοῦτο και θὰ τὸ ἀναγνώσω.»

Ὅταν ὁ ἱατρὸς τῆς ἔφερε τὸ Εὐαγγέλιον, ἐφάνη δλίγον δόσιππος, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε δώσει τὴν ὑπόσχεσίν της, ἤρχισε νὰ τὸ ἀναγινώσκῃ με προσοχὴν, δις τῆς ἡμέρας διὰ τῆς εὐλογίας δὲ τοῦ Θεοῦ ἔτεινε μία ἀπὸ τὰς εὐσεβεστάτας και πλέον φιλανθρώπους γυναικας τῆς Ἀγγλίας, δαπανήσασα τὴν περιουσίαν και τὴν ζωὴν της εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ και τῶν δούλων της.

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ.

Τὶ ἀρελαί τὸν ἀνθρωπον, ἂν ἐκεῖ τῆς ἐκλάμψῃ;
Ἐν μάρμαρον λευκότατον, κρόνον θὰ τὸν σκεπῆσῃ.
Μηδὲν εἶναι ὁ ἀνθρωπος, μηδὲν ἡ δύναμις του,
Μηδὲν ἡ φαντασία του, μηδὲν ἡ ὑπερβία του.
Μηδὲν τὸ κάλλος κ' ἡ ἰσχὺς, μηδὲν ἡ ὠραιότης,
Τὰ πάντα ἕναρ και οὐκί τὰ πάντα ματαιότης!

«Ὁ ΠΑΤΗΡ ΜΑΣ.»

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

(ὑπὸ τῆς Δεσποίνης Χονδρακοῦδης.)

Ἐκαμνε ψῦχος δριμύτηραγαδαία δὲ βροχὴ ἐπιπέτε ποτε εἰς τινα μεγάλην πόλιν τῆς Γαλλίας. ὥστε αἱ κεντρικώτεραι ὁδοί, αἱ ἄλλοτε πλήρεις πολυασχόλων ἀνθρώπων, ἦσαν σχεδὸν ἐρημοί· δὲν ἤκούετο δ' ἄλλο, εἰ μὴ ὁ κρότος ἀμάτης ἢ τὸ ταχὺ θῆμα διαβάτου, σπαύδοντος νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν του.

Οἱ ἄμποροι ἔσπευδον νὰ κλείσωσι τὰ καταστήματά των, διότι τί ἠδύνατο νὰ περιμένωσιν ἀπὸ τοιοῦτον

καιρόν; Ἀκόμη καὶ ὁ τὴν γωνίαν ἀρτοποιός, ὅστις πάν-
 τοτε ἄφινε τελευταίως τὸ ἔργον ἑαυτοῦ, ἀνεγίνωσεν
 ἐφημερίδα, ὡς νὰ ἀσκέπτετο διὰ τὴν κώλησιν εἶχε τελει-
 ῶσει δι' ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Αἴφνης, σφοδρὸς ἀνεμος
 σείσας τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα τὸν ἔκαμε νὰ ση-
 χώσῃ τὴν κεφαλὴν καὶ τότε παρετήρησε μικρὸν προ-
 σωπον ἐστηριγμένον ἐπὶ τῶν δέλων τῆς θύρας τῆς εἰ-
 σόδου. Τοῦτο ἦτο παιδίον νεώτατον ἀκόμη, ἀλλ' ὠ-
 χρότατον καὶ πολλὸ λυπημένον· οἱ ζωηροὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ
 ἐδείκνυον διὰ ὑπὸ τὰ κατάθροχα ῥάκη τοῦ ἐκρόπτετο
 ψυχὴ νοήμων καὶ ἐνεργητικῆ. Πρὸ πόσης ὥρας εὐ-
 ρίσκετο ἐκεῖ, οὐδεὶς ἤξευρε, διότι πάντοτε εἰς τὰς
 μεγάλας πόλεις βλέπει τις μικρὰ, ταλαίπωρα πλοῖ-
 σματα, νὰ στεκῶνται ἡμέρας ὀλοκλήρους καὶ κάποτε καὶ
 τὰς νύκτας πλησίον τῶν ἀρτοποιείων, οἱ δὲ ἀρτο-
 πῶλαι δὲν ἔβησαν ἀνησυχῶν πάντοτε περὶ αὐτῶν. Ὁ
 ἀρτοποιὸς λοιπὸν κύριος Μαρκέτος ἐπανήρχισε τὴν
 ἀνάγνωσίν του, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐσκέ-
 φθη διὰ τὸ πλεόν καιρὸς νὰ κλείσῃ τὸ μαγαζί-
 ον του καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἰδὼν δὲ
 τὸ παιδίον ἀκόμη εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν ἐξεπλάγη, καὶ τὸ
 ἀνεγνώρισεν ὡς ἓν μικρὸν παιδίον, εἰς τὸ ὅποιον ἀπὸ
 καιροῦ εἰς καιρὸν εἶδε τεμάχιον ἄρτου. Δὲν ἔκαμνε
 πάντοτε τοῦτο, διότι δὲν ἤθελε νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν ὀκνη-
 ρίαν, ἀλλ' ὑπῆρχε τι συμπαθητικὸν ἐπὶ τοῦ παιδίου, τὸ
 ὅποιον τὸν συνεκίνησε καὶ πρὸ πάντων διότι πρὸ ὀλίγου
 καιροῦ εἶχε χάσει τὸν ἀγαπητόν του μικρὸν Βερ-
 τράνδον, ὅστις εἶχε σχεδὸν τὴν ἰδίαν ἡλικίαν. Τὸ ἐσ-
 πέρασ τοῦτο αἰσθηματικὸν ἀκόμη τὸν παρα-
 κίνησε νὰ δώσῃ εἰς τὸ τρέμον ἐκ τοῦ φύχου παιδίον
 λευκὸν νωπὸν ἄρτον, λέγων συγχρόνως εἰς αὐτὸ φιλοσ-
 τήρως. — «Πᾶρε τὸ μικρὸν μου καὶ ἐπίστρεψε γρή-
 γορα εἰς τὴν οἰκίαν σου.»

Τὸ παιδίον ἐχαίρησεν εὐσεβῶς καὶ ἀπαμακρύν-
 θη σιωπηλῶς, ἐνῶ ὁ εὐεργέτης του ἔκλειε τὸ μαγα-
 ζιον του καὶ ἀνεχώρει εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὁ κύριος Μαρκέτος ἦτον ἀληθῆς Χριστιανός, καὶ
 περιπατῶν διαλογίζετο τοὺς λόγους τούτους τοῦ Κυρί-
 ου, «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες διότι θέλοσιν ἐλεηθῆ.»
 Φθάσας δὲ οὕτω πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἔκρουσε, κατόπιν
 στραφεὶς εἶδε μετὰ μεγάλης ἐκπλήξεως τὸν μικρὸν ἐ-
 παίτην ὅπισθεν τοῦ. Ἦε πλήρεις ἐμπιστοσύνης ὀφθαλ-
 μοὶ τοῦ παιδός, προσηλωμένοι ἐπὶ τῶν ἰδικῶν του, τὸν
 ἔκαμαν νὰ κρατήσῃ τὴν ἐπίκλησιν, ἣτις ἦτον ἐτοι-
 μὴ νὰ τοῦ ἐκφύγῃ, καὶ ἠρξέσθῃ νὰ τοῦ εἶπῃ μόνον.

«Τι θέλεις ἀκόμη, παιδί μου;»

«Ἦθελον νὰ ἴδω ποῦ κατοικεῖτε.»

«Καὶ διατί!»

«Διότι ἐσυλλογίζομαι ὅτι εἰσθε ἴσως ἡ ἀπατὴρ μας.»
 Μήπως εἰσθε κύριε;» (Ἀκολουθεῖ.)

Η ΧΑΪΔΗ

Κατ' ἐπιτομὴν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Τὴν ἐπαύριον ὁ λαμπρὸς ἥλιος ἐπρόβαλλε πάλιν ὀ-
 πισθεν τοῦ ὄρους, καὶ πάλιν ἡ Χαΐδη ἐσυνάδευσε τὸν
 βροχὸν μὲ τὰς γίδας τοῦ εἰς τὰς νομάς. Πολλοὶ ἡμέρας
 ἐπέρασαν τοιοῦτοτρόπως, καὶ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ζωῆς
 ἀφέλησε τὸσον τὴν μικρὰν Χαΐδην, ὥστε ἐμαύρισε καὶ ἐν-
 δυνάμωσε καὶ οὐδέποτε ἤσθάνθη κόνον ἢ ἀδιαθεσίαν,
 ἀλλ' ἦτο πλέον χαρούμενὴ ὡς τὰ πουλάκια εἰς τὰ
 πράσινα κλαδιά τοῦ δάσους.

Ἀφοῦ οὕτω ἦλθε τὸ φθινόπωρον, ὁ ἀνεμος ἐφόσα
 πολλὸ δυνατότερα, καὶ ἐνίοτε ὁ πάππος ἔλεγε, «Σήμε-
 ρον, Χαΐδη, πρέπει νὰ μείνῃς εἰς τὸ σπίτι. Ὁ ἀνεμος
 ἐκεῖ πάνω θὰ σὲ πάρῃ σὺν πτερῶν νὰ σὲ σφενδονίσῃ
 ἀπὸ τοὺς κρημνοὺς.»

Ὅταν ἐμάνθανεν ὁ Πέτρος διὰ τὴν Χαΐδην δὲν θὰ
 τὸν συνοδεύσῃ, ἐσούφρωνε τὸ πρόσωπόν του, διότι προ-
 ἔβλεπε πολλὰ δυσάρεστα πράγματα· πρῶτον τὴν μο-
 ναξίαν ἐκεῖ ἐπάνω, διότι εἶχε συναΐσει πλέον μὲ τὴν
 Χαΐδην καθημέραν, ἔπειτα τὸ καλὸν γεῦμα, τὸ ὅποιον
 τοῦ εἶδιεν ἢ μικρὰ καὶ τὸ ὅποιον βέβαια θὰ ἔπαυε
 πλέον· προσέτι ἐσυλλογίσθη ὅτι θὰ ἐδυσκολευέτο μὲ
 τὰς γίδας, διότι καὶ αὐταὶ εἶχον μάθει μὲ τὴν Χαΐδην
 καὶ τὴν ἠκολούθουν καλλίτερα παρὰ τὸν Πέτρον.

Ὅσον διὰ τὴν Χαΐδην δὲν τὴν ἐμελλε καὶ τὸσον ἀν-
 ἔμενε εἰς τὴν οἰκίαν. Ἦτο εὐχαριστημένη παντοῦ ὅπου
 καὶ ἀν ἦτο, — παντοῦ διεσκέδαζε. Καὶ ὅταν ἔμενε μὲ
 τὸν πάππον τῆς ἐμάνθανε τόσα νέα καὶ περίεργα πράγ-
 ματα καὶ εὐχαριστεῖτο τὸσον πολὺ νὰ τὸν βλέπῃ ἐργα-
 ζόμενον, ὥστε οὐδέποτε ἐθαρόνετο. Ἡ μεγαλειτέρα δ-
 μως εὐχαριστήσις τῆς ἦτο τὰς ἡμέρας ὅπου ἐφόσα
 σφοδρότατα ὁ ἀνεμος νὰ ἀκούῃ τὸ τρέμμον καὶ τὸν ἀ-
 ναστεναγμὸν καὶ τὸ φιδύρισμα τῶν μεγάλων πευκῶν,
 ὅπισθεν τῆς καλύβης. Ἀδιακόπως ἔτρεχεν ἔξω νὰ ἀ-
 κούσῃ τοὺς βαθεῖς καὶ μυστηριώδεις ἤχους, οἱ ὅποιοι
 ἐῆρχοντο ἀπὸ τοῦς ὑψηλοῦς κλαδούς. Ἔστεκεν ὀπο-
 κάτω καὶ ἔβλεπε μὲ ἀπορίαν καὶ ἐνθουσιασμὸν τὰς
 κορυφὰς τῶν δένδρων νὰ σείωνται, νὰ κύπτουν, καὶ
 νὰ κινεῖνται μὲ ὄρμην ἀπὸ τὸ ἐν μέρος εἰς τὸ ἄλλο.

Ἐπὶ τέλους ἐπῆλθε πολὺ φύχος. Ὁ Πέτρος ἐφόσα τὰ
 δάκτυλά του τῶρα ὅταν ἤρχετο τὸ πρῶν νὰ παραλάβῃ
 τὰς γίδας τοῦ πάππου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἔπαυσε τέλος
 νὰ ἔρχηται, διότι μίαν νύκτα ἐχίονισε, καὶ τὸ πρῶν
 τὸ ὄρος ἦτο καταλευκόν—οὕτε ἐφαίνετο ποῦ φύλλον
 πράσινον. Ἡ Χαΐδη κατενθουσιασμένη ἔτρεχεν ἀπὸ τὸ
 ἓν παράθυρον εἰς τὸ ἄλλο, διὰ νὰ ἴδῃ ἕως ποῦ ἐφθανε
 τὸ χιόνι, διότι ἐξηκολούθει νὰ χιονίσκῃ πυκνὰ, ἕως οὗ
 ἐφθασε μέχρι τῶν παραθύρων καὶ τὰ ἐσκέπασε, ὥστε
 δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὰ ἀνοίξουν ἀπὸ μέσα.

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΚΙΛΑ.

—Η μείσση και ἀρχαιοτάτη κρεμαστή (δι ἀλύσεων) γέφυρα τοῦ κόσμου εἶναι ἡ Κίγγ-Γούγγ τῆς Κίνας, ἡ ὁποία ἐκτείνεται ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἑνὸς ὄρους εἰς ἄλλο, σχηματίζουσα ἀδιάκοπον ὁδὸν μεταξὺ τῶν δύο.—Τὸ βαθύτατον μεταλλεῖον τοῦ κόσμου εἶναι ἀλατωρυχεῖον τι τῆς Βοημίας, τοῦ ὅπου τοῦ μέγιστον βάθος εἶναι 3000 ποδῶν.—Ὁ μέγιστος και ὕψιστος ὄγκος βράχου εἶναι ἡ νοτιά κορυφὴ τοῦ Ἰοσέμιτε, σειρὰς ὄρων εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἂσθη ἀποτελεῖται ἐξ ἑνὸς βράχου ὀγκώδους ὅστις ὕψους 6'00 πόδας ἄνω τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς. Τὸ ἐκτενέστατον σύγγραμμα τοῦ κόσμου εἶναι Κινεζικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια, εἰς 5000 τόμους· ἐν ἀντιτυπον τοῦ βιβλίου τούτου εὐρίσκειται εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου, εἰς τὸ Λονδίον.

—Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία δίδει βραβεῖα κατ' ἔτος εἰς ἀνθρώπους, ὅτινες ἔδειξαν ἠρωϊσμόν, αὐταπάρνησιν καὶ ἐν γενεῖ παραδειγματικὴν ἠθικὴν διαγωγήν. Εἰς τὴν ἐφετερίην τῆς συνεδρίασιν μεταξὺ ἄλλων βραβεῖων ἀνενεμήθησαν καὶ 1500 φράγκα εἰς μίαν χωρικὴν τοῦ χωρίου Βερναύλ, Ἰωάνναν Δελιά. Ἰδοὺ εἰς ὀλίγας λέξεις ἡ ἱστορία τῆς γυναικὸς ταύτης. Εἶναι τώρα τεσσαράκοντα ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, τῷ δὲ 1864 ἐζητήθη εἰς γάμον ὑπὸ τοῦ Κλαυδίου Γκανιῶν, μονογενοῦς υἱοῦ πτωχῶν χωρικῶν, τὸν ὁποῖον ἡ ὄλη περιουσία ἦτο εἰς ἀγρῶν, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐκαλλεργεῖ. Πρὶν τελεσθῶν οἱ γάμοι, ὁ νέος ἐκλήθη ἀφελος εἰς τὸν στρατὸν, ὅπου καὶ ἀπέθανε τῷ 1868. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας τοῦ Ἰωάννα ἠκολούθησε τοὺς κατατεθλιμένους γονεῖς του εἰς τὴν σκάν των, «Ἐάν ἐξ ἡ ἡὸς σας,» εἶπε— «ἡ ἡμην συζυγὸς του, τώρα λοιπὸν εἶμαι χήρα τε καὶ θυγάτηρ σας. Ποτὲ δὲν θὰ σας ἐγκαταλείψω.» Καὶ πραγματικῶς, ἐπὶ δεκαοκτὼ ἔτη τώρα μένει πλησίον τῶν γονέων, ἐκτελοῦσα πιστῶς τὰ χρεῖα θυγατρὸς ἀφωσιωμένης. Ἐκτός τῶν ἐργασιῶν τῆς οἰκίας ἐκτελεῖ καὶ ὄλην τὴν ἐξῆς ὑπηρεσίαν, σκάπτουσα θερίζουσα, κόπτουσα ξύλα καὶ ὄλα τὰ λοιπὰ, καὶ οὕτω συντηροῦσα τοὺς γονεῖς τοῦ μνηστήρος τῆς. Ὁ γέρον ἀπέθανε πρὸ τινων μηνῶν, ἡ γραία ὄμως ζῆ ἀκόμη ἀλλὰ κατὰκοτος καὶ πάσχουσα ἀλλ' εἰς ὄλας τὰς στενοχωρίας καὶ λύπας τῆς ἡ Ἰωάννα εἶναι παρήγορος καὶ ὑποστήριγμα τῆς «Ἀχ! τί θὰ ἀπογείνω ἀν μὲ ἀφήσῃς; ἀναφωνεῖ ἐνίοτε ἡ δυστυχῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν πόνων τῆς, ἀλλ' ἡ Ἰωάννα ἀποκρίνεται ἡσύχως! «Δὲν ἡμην ἡ ἀρραβωνιστικὴ τοῦ Κλαυδίου;» καὶ ἡ γραία μὲ τοῦτο καθυσχάζεται. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου μαρτυροῦν περὶ τῆς ἀφωσιώσεως καὶ τῆς τιμιότητος τῆς Ἰωάννας, καὶ τὸ βραβεῖον τὸ ὁποῖον ἀνενεμήθη εἰς αὐτὴν δεικνύει πῶσον ἐξετίμησαν τὴν εὐγένειαν τῆς καρδίας τῆς οἱ πλέον διακεκριμένοι Γάλλοι τῆς ἐποχῆς μας.

—Τὰ αὐτὰ τῶν πτηνῶν εἶναι διαφορῶν σχημάτων, ἀναλόγως τοῦ σχήματος καὶ τοῦ εἶδους τῶν φωλεῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλονται. Ὅτιω τὰ αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλονται εἰς τῶνας εἶναι ὀλοσπρόγυλα. Ἀλλ' ὑπάρχουν πτηνὰ τὰ ὁποῖα δὲν κἀμουν τὰ αὐτὰ τῶν εἰς φωλεάς, ἀλλ' εἰς ῥάχης καὶ ἄλλα ἐξέχοντα μέρη τῶν βράχων καὶ σκοπέλων· εἰς τοιαύτην δὲ θέσιν εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ κινηθοῦν τὰ αὐτὰ, ἐπεὶ ὑπὸ αὐτῶν τῶν πτηνῶν εἴτε ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ νὰ κολιθοῦν καὶ θρῆνθοῦν ἐπὶ τῶν βράχων ἀλλ' ἡ θεία σοφία ἐπρονοήσε διὰ τὴν ἀσφα-

κειαν αὐτῶν καὶ τοιουτοτρόπως ἐπιβεβαιούται τὸ ρητὸν τοῦ Εὐαγγελίου, ὅτι οὐτε ἰστρουθῖον κίπται ἐπὶ τῆς γῆς ἄνω τῆς ἀθείας τοῦ Πατρὸς ἡμῶν τοῦ Ἐπουρανίου. Ἰδοὺ πῶς δεικνύεται ἡ πανσοφία καὶ πρόνοια τοῦ Ποιητοῦ εἰς τὴν προσαρμογὴν τοῦ σχήματος τῶν αὐγῶν/τοῦτων εἰς τὴν ἐπικλίνουσαν των φωλεῶν. Ὅτι Ἄ π τ η ν ο ὄ τ α ι, πτηνὰ εὐρισκόμενα εἰς τὰς θαλάσσους τῆς πολιτικῆς ζώνης, ἐναποθέτουν τὰ αὐτὰ τῶν ἐπάνω εἰς ἐξέχοντα μέρη τῶν βράχων, χωρὶς φωλεῶν ἢ ἄλλην προφύλαξιν. Τὰ αὐτὰ ὄμως δὲν κολιθοῦν ἀπὸ τὴν θέσιν των διὰ τὸν ἐξῆς λόγον, ὅτι, ἀντὶ νὰ ἦναι ὡς τὰ συνήθη αὐτὰ, ἀπολήγουν εἰς δὲν εἰς τὸ θν ἄκρον, ὥστε ἅμα κινηθοῦν δὲν κολιθοῦν πρὸς τὰ ἔμπροσ, ὡς ἡ σφαῖρα, ἀλλὰ στρέφονται περὶ τὸν ἀξῶνα αὐτῶν, ὅπως ἡ βίβα. Τὴν ἰδιότητα ταύτην τοῦ αὐτοῦ δύναιται καθεὶς νὰ ἐννοήσῃ, ἐάν λάβῃ βίβαν καὶ τὴν θέσιν πλησίον τοῦ ἄκρου τῆς τραπέζης. Ἀς τὴν ἐγγίσθη τότε καὶ θὰ παρατηρήσῃ ὅτι, ἀντὶ νὰ κολιθοῦν καὶ πᾶση ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς τραπέζης, ἀπλῶς περιστρέφεται περὶ αὐτὴν, ὅηλ, περὶ τὸν ἀξῶνα τῆς. Δὲν ὑπάρχει τίποτε θαυμασιώτερον εἰς ὄλην τὴν φύσιν ἀπὸ τῆν προσαρμογὴν ταύτην τοῦ σχήματος τῶν αὐγῶν τῶν θαλασσίων τοῦτων πτηνῶν πρὸς τοὺς ἐπικινδύνους βράχους, ὅπου ἐπιβάλλονται.

—Τὸν ἀρχαῖον καιρὸν ὑπῆρχον μικρογράφοι πολὺ ἐπιτηδύστεροι τῶν τωρινῶν, ἀν καὶ ἔχομεν μικροσκοπία τὴν σήμερον, τὰ ὁποῖα οἱ τότε ἄνθρωποι δὲν εἶχον. Ὁ Μυρμηκίδης ὁ Μιλήσιος καὶ ὁ Καλλιπράτης, ὁ Λακεδαιμόνιος κατεσκεύασαν ἅμαξαν οὐρομένην ὑπὸ τεσσάρων ἰσπων, τῶσον μικρῶν, ὥστε ἡ πτέρυξ μίαις μύαις τὴν ἐσκέπαζε! Προσέτι ἔγραφαν ἐπὶ ἑνὸς κόκκου σημάδιον διὰ χρυσοῦν γραμματίων δύο στίχους ἐλεγίου (ποιήματος). Ἄλλος πάλιν ἔγραψε τὴν Ἰλιάδα τοῦ Ὁμήρου εἰς μεμβράνην, ἥτις ἐχώρει ἐντός ἑνὸς καρυδίου, τὸ ὁποῖον προσέφερον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ὅστις ἡγάπα τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ὁμήρου.

— Πῶσον κερδίζουν μερικοὶ ἰατροί.—Ὁ διάσημος Ἄγγλος ἰατρός Ἀστλεῦ ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἶχε ἀσήμαντον εἰσόδημα, ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ὀκτὼ ἐτῶν τὸ ἐτήσιόν του εἰσόδημα, ἦτο 15000 λίρας (525,000 φρ.) Πρὸ τεσσαράκοντα δὲ ἐτῶν ὁ Κόρριγαν διάσημος ἰατρός τοῦ Δουβλίνου ἐκέρδιζεν 9,000 λίρας τὸ ἔτος (225,000 φρ.).

— Τὸ μικροφῶνον ἠλεκτρικὸν στηθοσκόπιον, εἶναι νέον ἐφεύρημα πρὸς ἐξέτασιν τῶν ὀστών, τῶν πνευμόνων, τῆς καρδίας καὶ ἄλλων ὀργάνων τοῦ σώματος. Ἡ μεγάλη του ἀξία εἶναι ὅτι μεταδίδει καὶ τοὺς ἐλαχίστους καὶ ἀσθενεστάτους ἤχους καθαρὰ καὶ δυνατὰ. Τὸ βάθισμα τῆς μύαις ἐπὶ τοῦ μικροφῶνου λέγεται ὅτι ὁμοιάζει μὲ τὸ βάθισμα ἐλέφαντος τῶσον βαρὺς καὶ ἠχηρὸς ἀκούεται ὁ ἤχος αὐτοῦ!

— Τὸ μικρότατον τετράποδον τοῦ κόσμου εἶναι ὁ Πυγμαῖος Μῦς τῆς Σιδηρίας. Τὸ δὲ μικρότατον φυτὸν εἶναι τὸ ἀρκυῖον βατόμουρον, τὸ ὁποῖον χωρεῖ ὀλόκληρον μὲ τὴν ρίζαν καὶ τοὺς κλώνους του ἐντός φιάλης ἐξ ὀγγυίων.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Ποία ἦτο ἡ μεγάλη ἐορτὴ ἡ ἀναφερομένη ἐν τῷ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγ. κεφ. ἡ. 37;
- 2) Διατί διωρίσθη ἡ ἐορτὴ αὕτη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ;
- 3) Πότε ἀνανεώθη μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν Ἰσραηλιτῶν;